

MINDEN IGAZSÁGBAN
OTT REJLIK EGY LEGENDA...

A dramatic sunset over a rocky coastline. The sky is a mix of deep reds and oranges, with a bright sun low on the horizon. The sea is dark with white-capped waves crashing against the rocks. On the right, a high, craggy cliff face is silhouetted against the bright sky. A lone figure in a dark, flowing cape stands on the very edge of the cliff, looking out over the sea. Several birds are seen in flight against the colorful sky.

A VÉR- TÜKÖR

New York Times bestseller

BRENT WEEKS

BRENT
WEEKS

A VÉR-
TÜKÖR

A FÉNYHOZÓ 4

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

A FÉNYHOZÓ-SOROZAT ÖSSZEFOGLALÁSA

A Hét Szatrapia birodalmában élnek kiválasztott kevesek, akik azzal a képességgel születtek, hogy át tudják alakítani a fényt fizikai, kézzelfogható anyaggá: luxinná. A különböző színű luxinoknak egyedülálló fizikai és metafizikai tulajdonságai és számtalan felhasználási lehetőségei vannak, az építéstől a hadviselésig. A birodalom fővárosában, a Chromériában kiképzett színöntők (vagy színmágusok) kiváltságos életet élveznek, a szatrapák és a hatalmas nemesi házak versengenek a szolgálataikért. Cserébe elfogadják, hogy amikor már nem képesek biztosan uralni a színmágiát – ennek jele, hogy az íriszüket teljesen kitölti a szín, amit öntenek –, a legszentebb napon, a Nap Ünnepeén szertartásosan megöli őket a Prizma, az uralkodójuk. Azok a színmágusok, akiknek átszakad az íriszüik Gyűrűje, megöriülnek, a luxin átveszi az uralmat a testük felett. Ők az úgynevezett színholtak. Ha elmenekülnek a kivégzés elől, vadásznak rájuk és megölik őket. Egyedül a Prizma képes korlátlan színmágiára, és csak ő tudja fenntartani a színek egyensúlyát a szatrapiaikban, amivel elejét veszi, hogy a szertelen színöntés káoszt okozzon a birodalomban. Hét év vagy több hétéves ciklus után a Prizma is lemond az életéről, és az uralkodó tanács kijelöli az új Prizmát. Ha a Prizma megtagadja az önkéntes halált, őt is üldözik és kivégzik.

A jelenlegi Prizma Gavin Guile.

ELSŐ KÖNYV: A FEKETE PRIZMA

Gavin Guile, a Prizma megtudja, hogy él egy törvénytelen fia Tyrea szatrapiaiban, amit tizenöt év után megint polgárháború fenyeget. Gavin valójában Dazen Guile, aki az utolsó háborút lezáró csatában nem

ölte meg a testvérét, csak elrejtette, és magára öltötte a személyazonosságát. Most neki kell vállalnia a felelősséget a bátyja törvénytelen fiáért. Gavin Tyreába utazik Karriszal, egykori menyasszonyával, aki most a Prizma elit testőrsége, a Fekete Gárda tagja. Még időben megtalálják és megmentik a fiát, Kipet a lázadó szatrapától, aki Garadul királynak nevezi magát. A király megengedi nekik, hogy elmenjenek, de elveszi Kip törét, az egyetlen értéket, amit az anyja hagyott rá. Gavin elviszi Kipet a Chromériába, hogy elkezdje színmágusi képzését, Karris azonban Tyreában marad, hogy találkozzon a király hadseregébe beépült kémjével.

Karrist elfogják a király katonái, és a fogságban tudja meg, hogy Garadul király jobbkeze, a lázadás ébren tartója, aki a Színes Hercegnek nevezi magát, az ő rég halottnak hitt fivére.

Kip sikeresen átmegy a próbán, felveszik a Chroméria iskolájába. Itt találkozik egy barátjával a szülővárosából, Liv Danavisszel, Dazen egyik legjobb tábornokának a lányával. Gavin a színholtak üldözése mellett arra törekszik, hogy politikai megoldást találjon a háborúra, ugyanakkor foglalkoznia kell azzal a férfival is, akit a Chroméria alatti titkos börtönbe zárt, a testvérével. Gavin apja, Andross azt követeli tőle, hogy térjen vissza Tyreába, verje le a lázadást, mielőtt az birodalmi méretű háborúvá válna, és hozza vissza a kést, amit Garadul király Kip szabadságáért cserébe elvett.

Amikor Gavin, Kip és Liv megérkezik Tyrea fővárosába, Garristonba, találkoznak Liv apjával, a hajdani Corvan Danavis tábornokkal. Látják, hogy a város védhetetlen, ezért Gavin hatalmas luxinfalat épít köré. Mielőtt befejezhetné, egy ágyúgolyó megsemmisíti a kaputornyot, amin dolgozott. Gavin katonái már csak Garriston lakosainak menekülését biztosíthatják, akik bárkákon próbálják elhagyni a várost. Kip megtudja, hol tartják fogva Karrist, és elhatározza, hogy megmenti. Liv követi, de elszakadnak egymástól, amikor a Színes Herceg katonái elfogják Kipet.

Kipet Karris mellé zárják, így együtt szöknek meg, és a csata zűrzavarában csatlakoznak a város elfoglalására vonuló hadsereghez. Kip megöli Garadul királyt, Liv pedig megmenti őt és Karrist: felajánlja a Színes Hercegnek, hogy mellé áll, ha az a mesterlövész képességét használva megakadályozza, hogy a katonái megöljék őket.

Kipnek egy másik fenyegetést is el kell hárítania, tudja, hogy egy fiatal polikromátot, Zymunt megbízták Gavin meggyilkolásával. A merényletet már nem tudja megakadályozni, de a közbelépésének köszönhetően Gavin túléli. Kip magához veszi a tört, amit Zymun használt, mert felismeri, hogy ugyanaz a penge, amit az anyja hagyott rá örökül. Gavin, Kip és Karris bárkára szállva elhagyja a várost, a lakosság túlnyomó részével együtt. Gavin nem tudja, hogy a bátyjának eközben sikerült kitörnie a Chroméria alatti börtönrendszer első cellájából.

MÁSODIK KÖNYV: A VAKÍTÓ KÉS

Gavin tárgyalásokat folytat a Harmadik Szemmel, a Látók Szigetének úrnőjével, hogy a menekültek új otthon alapíthassanak a szigetén. Karris és Gavin kikötőt épít a menekült flotta számára, eközben Gavin felkutatja az Azúrkék-tengerben formálódó kék *bane*-t, avagy Rontást. Ha nem pusztítja el, egy ősi isten születik újjá rajta.

Kip visszatér a Chromériába, hogy felvételt nyerjen a Fekete Gárdába. Barátságot köt néhány feketegárdista-jelölttel, köztük Teiával, a színvak paril színmágussal. Teia rabszolga, a gazdája arra kényszeríti, hogy értékes tárgyakat lopjon neki és kémkedjen Kip után. A kiképzés rendkívül nehéz, és a nagyapja váratlanul feltámadó érdeklődése még nehezebbé teszi Kip életét. Andross azt követeli tőle, hogy nagy tétekben játsszon vele egy kártyajátékot, a Kilenc Királyt.

Rea Siluz könyvtáros javaslatára Kip megismeri Janus Borigot, a művészt, aki *igazi* Kilenc Király-kártyalapokat alkot. Az a színmágus, aki megérinti őket, közvetlenül megtapasztalhatja a történetüket. Nem sokkal ezután két orgyilkos halálosan megsebesíti Janust. Kipnek sikerül megölnie mindkettőt, megszerzi mágikus csillámköpenyüket, és megmenti Janus eredeti Kilenc Király-kártyapakliját. Az új kártyacsomaggal, amit Janus készített neki, legyőzi Andross egy játékban, és elnyeri tőle Teia tulajdonjogát. Kip átadja a köpenyeket, a kártyákat és az anyja kését a hazatérő Gavinnek. A Prizma, miután elpusztította a kék bane-t, és letelepítette a menekülteket, eléri, hogy a Spektrum (a

Chroméria nagytanácsa) új szatrapának nyilvánítsa a Látók Szigetét, és Corvan Danavist nevezze ki szatrapájává.

Karris megkapja Gavin (akkor már halott) anyjának a levelét, amiből megtudja, hogy Gavin mindig szerette őt. Csak azért bontotta fel az eljegyzésüket, hogy Karris ne legyen a felesége annak, akit nem szeret. Karris aznap éjszaka bemegy Gavin szobájába, de az ágyában egy másik nőt talál. Gavin, látva, hogy ismét elveszíti Karris, haragjában kilöki az erkélyre a hivatlan látogatót. A nő átesik a korláton, és halálra zúzza magát.

Gavin tudja, hogy letartóztatják a gyilkosságért, ezért úgy dönt, hogy előtte szabadon engedi a testvérét, hogy az átvehesse tőle a Prizma tisztét. Ám látja, hogy a hosszú börtönének alatt a fivére megőrült, ezért megöli. Visszatérve a börtönből két dolgot tud meg: a Spektrum háborút indított, és a két feketegárdista, a lány halálának egyedüli tanúi megesküdtek, hogy Gavin önvédelemből ölt. A Prizma szabad.

A jelöltek záróvizsgájának számító párviadalok során Kip majdnem bejut a Fekete Gárdába, de az utolsó pillanatban néhány jelölttársa csallással kiejti. Ekkor a barátja, Cruxer egy kiskaput kihasználva eléri, hogy felvegyék Kipet.

Gavin és Karris kibékülnek és összeházasodnak, majd elindulnak a Színes Herceg elleni háborúba. Az új feketegárdista-gyakornokokkal és a Chroméria seregével el kell pusztítaniuk egy zöld bane-t, egy újabb istent, Atirat szülőhelyét. Liv még mindig a Színes Herceg seregében szolgál, ultraibolya képességével segít Atirat létrehozásában.

Kip, Gavin és Karris megöli az istent, de Ru városa és az egész szatrapia a Színes Herceg hatalmába kerül.

A hazafelé tartó hajón Kip rájön, hogy Andross valójában vörös színholt. Nekitámad a nagyapjának, és az anyjától örökölt késsel megsebesíti a vállán. Gavin meg akarja állítani, de csak úgy tudja ezt elérni, hogy Kip kését a saját testébe irányítja. Átesik a hajó korlátján. Kip utánaugrik. A hajó továbbhalad, és csak Andross tudja, mi történt valójában. Gavint Tüzér veszi fel a hajójára, aki korábban egy olyan hajón szolgált, amit Gavin süllyesztett el. Kipet Zymun menti ki a vízből, aki azt állítja, hogy ő Gavin és Karris rég elveszettnek hitt törvénytelen fia. Gavin arra ébred, hogy teljesen színvak lett – és gályarab a hajón.

HARMADIK KÖNYV: A TÖRT SZEM

Kip elmenekül Zymun csónakjából, mielőtt felszednék őket a kalózosok. Hetekkel később visszajut a Chromériába, miután túlélte a dzsungelt, az éhezést és egyéb gyötrelmeket.

Karris visszatér a Chromériába, és mivel a Prizma felesége lett, le kell mondania a Fekete Gárdában viselt tisztí rangjáról, és át kell vennie a Fehér (a Chroméria feje) kémhálózatát. Eközben Andross Guile felfedi, hogy csodálatosan meggyógyult, és már nem vörös színholt. Dúl a háború, így Gavin Guile távollétében sürgősen új hadvezérre van szükség, és a Spektrum őt választja meg a Chroméria hadseregének főparancsnokává.

Sharp mester, a Tört Szem Rendjének egyik képzett paril orgyilkosa beszervezi Teiát. A Rend ellopja a felszabadítását igazoló iratot, így Teia nem tud ellenállni, amikor gyilkosságra kényszerítik. Nehezen tud megfelelni a feketegárdista-kiképzésnek és a Rend megbízásainak, végül mindent bevall Vasökölnék és a Fehérnek. Ők megbízzák, hogy legyen a Chroméria kéme a Rendben, és Karrist teszik meg a tartójának (főnökének). Teia a Rendbe való beavatás során felfedezi, hogy fényhasító: azon kevés színmágusok egyike, akik képesek használni a láthatatlanná tevő csillámköpenyt (amit Kip szerzett Janus Borig házában).

Kip a hazatérése után tájékoztatja a Spektrumot és Karrist, hogy Gavin még életben van, de nem fedi fel Andross szerepét Gavin balesetében, és ezzel erős, bár megbízhatatlan szövetségesre tesz szert. Karris védnöksége alatt folytatódik a kiképzése, és újra összeáll régi feketegárdista rajával. A Hatalmasok csoportja: Ben-hadad, Nagy Leo, Teia, Ferdudi, Winsen, Goss és Daelos. Andross belépést biztosít nekik a tiltott könyvtárakba, így kutathatnak az „eretnek” Kilenc Király-kártyák és a Fényhozó kiléte után (ő a szatrápiák régen megjósolt megváltója). Azt remélik, hogy olyan információkhoz juthatnak, amik segítenek megnyerni a háborút. Eközben Kip összebarátkozik Quentin Naheeddel, a rendkívüli tudással rendelkező luxiattal.

Gavin már egyetlen színt sem tud önteni. Hónapok óta gályarab egy kalózhajón, a mellé láncolt rab egy örült próféta, akit az istenéről

gúnyból Orholamnak neveznek. Tüzér kapitány megpróbál elfoglalni egy kereskedelmi hajót, amiről a tengeri csata zűrzavarában egy fiatal ruthgari nemes, Antonius Malargos átugrik a fedélzetükre, és felajánlja, hogy felszabadítja a gályarabokat, ha segítenek neki megtartani a hajóját. A lázadás sikeres, elfogják Tüzér kapitányt, és elveszik tőle a Vakító Kést. Antonius azonban Gavint Ruthgarba viszi, ahol az unokanővére, Eirene börtönbe zárja, és a szövetségésével, Paria Nuqabájával előkészületeket tesz a férfi nyilvános megvakítására.

A Hatalmasok rájönnek, hogy az eretnek kártyákról mindent, a Fényhozóról majdnem minden adatot töröltek a könyvekből. Kip arra is rájön, hogy a kés, amivel Prizmává tesznek valakit, vagy ellenkezőleg, elveszik a hatalmát, ugyanaz a tőr, amivel megsebesítette Gavint. Karris egy rosszul sikerült vicc miatt – Kip anyának nevezi – megharagszik a fiúra. Nem sokkal később Tisis Malargos, Eirene húga megkörmökezi Kipet, házasságot javasol, hogy összekössék a családjaikat. Kip később megtalálja a valódi Kilenc Király-kártyákat, amiket az apja elrejtett. A hibásan alkalmazott mágia folytán eszméletét veszti, és „belép” a Nagy Könyvtárba, ahol találkozik a halhatatlan Abaddonnal. Kip teste elnyeli a kártyákat, kivéve a Fényhozóét. Még megragadja Abaddon csillámköpenyét, de aztán megölik az elnyelt kártyák. Teia azonban újraéleszti, és Kip nekiadja a csillámköpenyt, amit elragadott Abaddontól. Teia később rájön, hogy ez minden csillámköpeny eredetije, a leg-erősebb mind között.

Andross vallatja Kipet, hogy ő találta-e meg az elveszett kártyacsoomagját, illetve Janus Borig eredeti kártyáit, de Kip azt hazudja, hogy minden lap üres volt. Andross ekkor azt mondja neki, hogy vegye el Tisis-t, és menjen Ruthgarba mint az ő kéme, Zymun pedig (aki megérkezett a Chromériába, és bejelentette, hogy ő Karris és Gavin rég elveszett fia) hét évig Prizmaként szolgál majd.

Karris még időben megtudja, hol van Gavin, és érte megy egy kis mentőcsapattal, de azt már nem tudja megakadályozni, hogy a férjét az egyik szemére megvakítsák. A Nagy Jáspis-szigetre térnek vissza, Karris a kirurgusokra bízta Gavint, és siet a Chromériába, az új Fehér megválasztási ceremóniájára (az előző Fehér meghalt). Ő az egyik jelölt.

Kip és Tisis megegyeznek, hogy a házassági szertartás után elmene-
külnek a Chromériából. A Hatalmasok úgy döntenek, hogy velük men-
nek. Zymun megparancsolja az újonnan létrehozott Fénygárdának, hogy
öljék meg őket, ezért harcolniuk kell a szabadságukért. Goss meghal,
Daelos megsebesül, de a többiek találkoznak Tisisszel és Kippel a kikö-
tőben. Vasököl testvére, Rezgőkök fedezi a menekülésüket, de ő is meg-
hal a robbanásban, amivel az üldöző fénygárdistákat akarta megállítani.
Kip és Tisis rövid házassági szertartás után hajóra szállnak. Teia úgy dönt,
hogy a Chromériában marad: többet tehet a háború ellen, ha a Rend el-
len harcol, mint ha Kippel megy.

A Fehér megválasztása elvileg szabályszerű verseny, de Karris észreve-
szi a beépített csalásokat, és felülkerekedik rajtuk. Megöl két másik je-
löltet, akik az életére törtek, és őt nyilvánítják az új Fehérnek.

Mielőtt Vasököl megkeresné haldokló testvérét, titokban találkozik
nagybátyjával, az alattomos Grinwoodyval, akit Andross Guile rabszol-
gájaként ismernek, de valójában ő a rejtőzködő Sivatagi Öreg, a Tört
Szem Rendjének vezetője. Vasököl, aki évek óta tagja a Rendnek, átad-
ja Grinwoodynak a fekete kristálycsírárt, amihez csak a Fehér és a Fekete
Gárda parancsnoka férhet hozzá.

Eközben Liv Danavis a Színes Herceg parancsára az ultraibolya kris-
tálycsírárt keresi. Viselnie kellene a fekete luxinkövet, amivel a Színes
Herceg az irányítása alatt tartja, de kijátssza őt, és megtartja magának a
megszerzett kristálycsírárt.

Gavint a Nagy Jáspis-szigeten elrabolják az orvosaitól, és egy börtön-
cellában tér magához.

1. FEJEZET

AHOGY A HÁZI RABSZOLGA HALOMBA SÖPRI A SZEMETET, úgy halmozta Orholam egy kupacba a föld minden borzalmát és bűnét. Egy gyermekdalt füttyörészve egybegyűjtötte a barbárságokat, kegyetlenségeket és gyalázatosságokat, és a halom közepén Gavin feküdt hanyatt, széttárt karokkal, lekötözve. Amikor a szemétlapát csordultig megtelt a karbolsavszagú bűnökkel, Orholam végre Gavin felé fordult.

Az arca vakítóan fénylett, kiismerhetetlen volt a borotvaéles fény sugárzásában, de a szája sarkában megránduló szakáll elárulta a hóhér vigágát.

– *Servient omnes*¹ – mondta Orholam. *Szolgálni fognak.*

Megfordította a szemétlapát Gavin arca fölé. Gavin felordított, de a szavait elvették tőle, mintha a pókfonalat tekernék fel egy orsóra, és addig forgatnák, míg ki nem szakad a pókból, és csak a helye maradna, üresen és összetörve. Próbált megfordulni, tekergett, elfordította a fejét, de a szemhéját felpeckelték. Nem volt menekvés az összetapadt, dermedt mocsok elől, ami a szemé felé tartott.

Az egész massa rázuhant. Ám esés közben tüzet fogott, lángolt a levegőben, sistergett, fröcskölt, dühösen köpködött.

¹ Idézet *Jeremiás próféta könyvéből*, 25:11, Károli Gáspár fordítása alapján: *És ez egész föld pusztasággá és csudává lesz, és e nemzetek a babiloni királynak szolgálnak hetven esztendeig.*

A világ összes bűne zuhant lángolva Gavin szemébe, és meggyújtotta a szemgolyóját. A tűz lesüllyedt a szemgödrébe, gázok szabadultak fel, sziszegtek, mint a fia kudarcra miatt csalódott apa.

És a tűz befészkelte magát a szemébe, égette, és ő üvöltött végtelen hosszú ideig, amíg a torka sebes és a nyelve csontszáraz nem lett, amíg a sivatagok sívó homokfelhője be nem borította, a sikolykísérletei elhaltak, és a bőre rákeményedett és megrepedezett, és az égő szilánk felnyársalta, rászegezte a világra, hűtötte a hőmérséklet csökkenése, de a fájdalom nem csökkent, és a szilánk kristályosodott, a füst eloszlott, és Gavin vak szeme már egy fekete prizma volt.

Gavin levegő után kapkodva riadt fel álmából, és a sötétségben találta magát. Rángatóztak a karjai, de keményen tartották a vasbilincsek.

Egy asztalhoz volt kötözve, szétfeszített karokkal. A rémálom nem ért véget.

A rémálom csak most kezdődött.

2. FEJEZET

TEIA LEENGEDTE A SELYEM SIKLÓHURKOT AZ ÁLDOZAT FÖLÉ. A zsineg gyorsan tekeredett le óvatos ujjai közül a gondterhelt nő felé, aki némán dolgozott az íróasztalánál. A célszemély talán harmincéves lehetett, rabszolgaöltözetet viselt, rézvörös haját egyszerű lófarokba kötötte. Teia figyelte, ahogy a nő összehajtogatja a luxinnal átszótt, ellobbanó papírlapot. Minden kémje ilyet használt. Aztán kortyolt egyet a drága gabonapálinkából.

Ne nézz fel! Kérlek, ne nézz fel!

A nő Gavin Guile, a Prizma háziszolgája volt, egyben a Fehér titkos kémfőnöke, Teia korábbi felettese és mentora. Marissia letette a poharat, lepecsételte a levelet, és közben azt mormolta:

– Orholam, bocsáss meg nekem.

Teia a Gyilok Sharptól kapott csillámköpenyét viselte, de mivel a mennyezet fémgerendájába kapaszkodott, a köpeny szárnya elvált a testétől, így nem rejtette el a himbálódzó hurkot.

Marissia nem nézett fel. Félretette a levelet, és elővett egy másik papírlapot.

Ahogy a mentora újból az írás fölé hajolt, Teia ügyesen Marissia feje fölé lendítette a hurkot, majd ráejtette, aztán a gerendán átvetett zsineg másik végét markolva leugrott. A torkára szoruló zsineg rántása felállásra kényszerítette Marissiát. A hirtelen mozdulattól hátradőlt a karosszéke, és Teia, aki a zsineg másik végébe kapaszkodva éppen akkor ért le, beleütötte a sípcsontját, a következő pillanatban pedig nekicsapódott Marissianak. Teia nem engedte el a zsineg, és nem is kiáltott

fel. Marissia fuldoklott, a nyakához kapva küszködött, hogy meg tudjon állni a lábán.

Csodálatos, mennyire gátolja a fájdalom a gondolkodást. Ha Teia nem üti meg a sípcsontját, már tucatnyi dolgot tett volna. Ehelyett csak csüngött ostobán a zsinegen, levegő után kapkodott, és folytak a könnyei, szemtől szemben régi felettesével.

Marissia végre megvetette a lábát, és Teia rögtön átlátta a problémát: Marissia nehezebb, mint ő. Marissia is rájött erre. Bár fuldokolt, megragadta a zsineget a feje fölött, és minden erejével lehúzta.

Teia villanást látott a szeme sarkából, majd láthatóvá vált Gyilok Sharp, fűgően közeledett a szőnyegen, és Marissia gyomrába öklözött.

Marissia fuldokló köhögése köpésként érte Teia arcát, aztán a rabszolganő elalélt. Sharp gyors mozdulatokkal kivette a zsineget Teia kezéből, zsákot húzott Marissia fejére, majd a háta mögött összekötözte a kezét, oly módon, hogy ha menekülni kísérelne, azonnal meghúzza a hurkot a saját nyakán.

Sharp mester nagyon értett a csomókhoz.

Térdre kényszerítette Marissiat, és még egyszer ellenőrizte, hogy tud-e lélegezni, mert a küzdőszellem már elszállt belőle.

– Nem jó – fanyalgott Sharp mester, Teia felé fordulva.

Szikár férfi volt, éles arcvonásokkal, narancssárgás-vörös hajjal és tűzszínű rövid szakállal. A legszembetűnőbb jellegzetessége azonban a fogsora volt, amit túlságosan széles és túlságosan gyakori mosolyával folyton mutogatott. Most kedvetlenül, pusztá megszokásból villantotta ki. Általában túl fehérek és túl tökéletesek voltak a kivillantott fogai. Amikor vadászott, ragadozók fogaiából készített fogsort viselt. Ma viszont – talán mert nem az volt a küldetése, hogy megöljön valakit – hódfogakkal, zavarba ejtően nagy, széles, lapos metszőfogakkal volt tele a szája. Alig fértek el benne.

– Nem jó, egyáltalán nem. De legalább megakadályoztad, hogy megsemmisítse a leveleket, ezért elfogadom.

– Itt voltál egész idő alatt? – kérdezte Teia.

Felállította a karosszéket, hogy arra a pillanatnyi időre se kelljen ránéznie a szörnyetegre, aki most a mestere. Megdörgölte sajtó lábszárát.

Orholam, irgalmazz! Azoktól a hódfogaktól libabőrös lett.

– Ez túl fontos volt nekem, nem hagyhattam, hogy elrontsd. Ez a nő titkárfeleség volt a Prizmánál. Ki tudja, mi mindenhez volt hozzáférése.

Titkárnő? Eszerint a Rend nem tudja, ki volt valójában Marissia? Akkor miért rabolják el?

Egyáltalán, mi ez az emberrablás? Teia úgy tudta, hogy a Rend csak megöli az embereket!

Nem mintha később nem ölhetnék meg Marissiat.

Gyilok Sharp visszaadta Teiának a hurkot, az ablakhoz lépett, és kinézett a szigetekre. Bár Teia távolabb állt, onnan is látta, hogy vastag, fekete füstoszlop emelkedik a reggeli ég üdvözlésére.

Aznap kora reggel Rezgőököl, a harci kiképzőjük felrobbantotta a feketelőpor-raktárt az ágyútorony alatt, hogy Kip és a Hatalmasok megfogytakozott csapata el tudjon menekülni a kikötőből. Valószínűleg az életét adta értük. A csapat elment, Teia azonban úgy döntött, hogy itt marad. És most ez a munkája.

Bolond volt.

– Szerencsénk van – mondta Sharp. – Az a néhány feketegárdista, aki még nem állt ki a felvonulás útvonalára, most elhagyta a posztját, hogy lesiessen az ágyútoronyhoz. De azért nincs vesztegetni való időnk. Vigyázz rá! Fojtssd el, ha sikoltozna.

Teia a fejét rázta. Sharp elmagyarázta, hogy ezt Marissia érdekében tenné, és eljátszotta, mintha az öklével gyomorszájon ütné. Vagyis fojtssa belé a szuszt, ha sikoltozna, ő így értette.

Nem egyszerűbb lenne betönni a száját? – gondolta Teia, de nem kérdezett rá hangosan. Megtanulta, hogy ne akadékoskodjon a szeszélyes orgyilkossal. Olykor titkosabb terveket követett, máskor a kézenfekvő részletekre sem gondolt, de azt semmiképpen sem szerette, ha kérdezzetik, és Teiának az sem állt érdekében, hogy túl okosnak tűnjön.

Sharp minden papírt besöpört az asztalról egy zsákba. Kinyitotta a fiókokat, onnan is kivett minden papírt, amin írást látott, és átpörgette az üres lapokat, hogy meggyőződjön róla, hogy semmi sem került el a figyelmét.

Amikor ezzel végzett, átkutatta a szobát is.

Marissia kétszer megrántotta a zsineget, aminek a vége Teia kezében volt.

– Pszt! – figyelmeztette Teia.

Marissia várt néhány pillanatig, és újra meghúzta a zsineget. Mondani akart valamit.

De mit mondhatna neki Teia? Csak a közös munkájukon keresztül ismerte Marissiát, de rokonszenvet és mély tiszteletet érzett iránta. Mindketten rabszolgák és kémek voltak, bár Marissia olyan magasra emelkedett, amennyire egy rabszolga vagy kém feljuthatott.

Marissia egyszer azt mondta Teiának, hogy a Rend majd valami szörnyűségre kényszeríti. *Legyen az én felelősségem, de tedd meg!* – mondta.

Biztosan nem gondolta, hogy az a szörnyűség az ő elrablása és – valószínűleg – a meggyilkolása lesz.

Újabb rántás. Sharp mester éppen a nagyszoba melletti rabszolga-hálófülkében kotorászott, látó- és hallótávolságon kívül.

– Kiment. Csak egy perced van – suttogetta Teia.

– Harmadik fiók, bal oldal – súgta Marissia. – Félig vissza, egyenesen fel. Erősen nyomd. Gyorsan!

Sharp mester nyitva hagyta a fiókot, Teiának csak egy lépést kellett tennie, és fölé hajolt. A felületet simának érezte, de ahogy rányomta a tenyerét, valami pattant alatta, és az elroppanó kék luxin enyhén krétás illatától kísérve a falap egy apró része elhúzódott. Egy összehajtogatott pergamen hullott a kezébe.

Teia visszalépett a helyére, és zsebre dugta a pergament.

– Megvan – suttogetta.

– Ránts egyet, ha szükséged van rám...

Sharp mester lépett be.

– Mit mondott?

– Hm? Mi? – nézett rá Teia. Egy szörnyű pillanatig semmi sem jutott eszébe. – Ó, próbált megvesztegetni – mondta aztán unottan.

Sharp mester éles pillantást vetett rá, és rémisztően hosszú, rózsaszín nyelvét végigfuttatta az elborzasztóan széles hódfogakon.

– Én is fogadtam el kenőpénzt valakitől – csettintett – *egyszer*. Persze, nem terveztem, hogy emiatt elengedem, és meg is öltem, amint megkaptam a pénzt.

Sharp egy vékony vörös (vagy zöld) szalaggal átkötött dokumentum-csomagot dugott a zsákjába. Teia, szintévesztő lévén, csak azt tudta megállapítani, hogy vagy vörös, vagy zöld.

– Nem árt az, ugye? De az Öreg... nem helyeselte. Nagyon nem.

Túlságosan szélesen elmosolyodott. Ezeketől a fogaktól valahogy jobban felfordult Teia gyomra, mint amikor Sharp teljes farkasfogsort illesztett a szájába.

– Mennyit ajánlott? – kérdezte.

Teia megdermedt. Ez elég fogós kérdés volt. Marissia, a Prizma házi rabszolgája összegyűjthetett egy kis vagyont, Marissia, a kém még annál is többet. Most, hogy az élete forog kockán, lenne lehetősége egy jelentős összeget felajánlani. De lehet, hogy nem túl jelentőset, mert mint kémfőnök, elég okos, hogy kevéssel kezdje...

Siess, Tí, ne húzd az időt!

– Számat nem említett. Egyébként sem figyeltem rá. Én ezt nem pénzért csinálom.

Változtass témát, változtass témát!

– Akkor miért csinálod? – kapott a szón Sharp mester.

– Valóban előtte folytassuk le ezt a beszélgetést? – figyelmeztette Teia.

– És most? Azt mondtad, hogy mi...

– Miatta nem kell aggódnunk. – A hangja veszélyesen lehalkult. – És ne oktass engem!

Orholamnak hála, ez megerősítés volt. Ha a Tört Szem Rendjének tagja vagy, csak egy okból nem kell aggódnod, hogy valaki megtudja a titkaidat. Marissia meg fog halni.

– A bosszúért – felelte Teia.

– Bosszút állnál? Kin?

Teia felkapta a fejét, mintha furcsállná a kérdést.

– Mindenkin!

Sharp vigyorgott, ezúttal őszintén.

– Sok dolgod lesz! És végül rátérsz a Bíborvörös Ösvényre.

Az igazán barátságos hangtól kevésbé volt félelmetes, de minden szó, amit vizsgálónak érezhetett volna, az embertelenül széles fogak közül jött.

Odasétált a még mindig térdeplő Marissiaéhoz.

– Mennyit adnál nekünk?

– Amennyit csak akarsz, esküszöm! – mondta reszkető hangon. – Hozzáférhetek a Prizma pénzéhez, ha gyorsan cselekszünk. Kérlek, uram, kérlek!

Elakadt a hangja, talán a rettegéstől. Megint elszorult Teia torka, mert nem tudta, hogy melyik az igaz: Marissia korábbi bátorsága vagy az iménti félelme. Talán mindkettő.

– Meggondoltam magam – mondta Sharp mester. – Ha kiabál, öld meg.

Mi az, elfelejtette, hogy már fenyegette ezzel?

Vagy ezúttal komolyan gondolta?

Marissia összeomlott, halkan zokogott.

– Hmm... – Sharp olyan közel állt Teiához, hogy édes lehelete az arcát érte. – Hogy nem vettem ezt észre?

Mintha ez lenne a legtermészetesebb dolog a világon, az ujjával lehúzta Teia alsó ajkát.

– Gyönyörű a bal alsó szemfogad. – Jobbra-balra húzogatva a lány ajkát, úgy vizsgálta a fogait, mintha ló lenne. – Nem, csak az az egy. Jó a színe a többinek is, de unalmas.

Vállat vont, megszagolta az ujját, és lenyalta róla a lány nyálát, ahogy a szakács kóstolja meg a levest.

– Már jobb. Hallgattál rám a petrezselymet illetően, ugye? Használj mentát is, friss leveleket, amikor alkalmad van rá! Dörzsöld az ínyedbe! Ne rágd, mert beragad a fogaid közé! Csúf látvány.

Elfordult, és Teia remélte, hogy nem vette észre a remegését.

– Át kell kutatnom a Fehér szobáját, figyelemelterelésre van szükségem – mondta Sharp. – Légy készen, hogy azonnal indulhass! Ha nem jövök vissza öt perc múlva, oldozd el, dobod ki az erkélyről, mintha öngyilkos lett volna, és tűnj el ugyanazon az úton, ahogy bejöttünk.

A fejére rántotta a csuklyáját, fűrgén összefűzte a köpenyét a mel-lén, felcsatolta az orrát és a száját fedő maszkot. Csak a szeme maradt szabadon, de azt a csuklya árnyékolta. Megfordult, és csillogni kezdett.

A sűrke köpenye hátán egy kiterjesztett szárnyú, karmaival lecsapni készülő nagy, sűrke bagoly képe jelent meg. A kép késleltetve csillogott a köpeny többi részéhez képest, és végül el is tűnt.

Az ajtó kinyílt, Teia belátott a füsttel telt folyosóra, a padlóján a vértócsákra, a falain a nyílveszők és muskétagolyók ütötte karcolásokra és lyukakra, a Hatalmasok és a Fénygárda korábbi összecsapásának nyomaira. Mintha évekkkel ezelőtt történt volna. Aztán az ajtó csendesen becsukódott.

Teia azonnal kilőtt egy parilgázhullámot arra a helyre, ahol az imént Gyilok Sharp állt, hogy megbizonyosodjon róla, tényleg eltűnt-e. Eltűnt.

– Gyorsan – mondta Teia. – Mit akarsz, mit csináljak?

Marissia felállt. Fojtott hangon beszélt, uralkodott a félelmén.

– Kivette a papírokat az íróasztalomból? Iratcsomag. Vörös szalaggal átkötve.

– Igen.

Teia a Marissia fejére dobott zsák alól is hallotta a kétségbeesés súlyos sóhaját. Aztán folytatta a kémfőnök:

– Teia, vissza kell szerezned azokat a papírokat. Karris számára kellett megőriznem őket.

– Mik azok?

– A Fehér utasításai az utóda számára. Minden, amit Karrisnak tudnia kell ahhoz, hogyan uralkodjon. Titkok. Tervek. Nevek. Olyan dolgok, amiket Karris nem tanulhat meg más módon.

Ó, a pokolba! Hogyan lophatna el Teia bármit is Gyilok Sharptól?

– Minket nem a papírokért küldtek ide, Marissia. Hanem érted. Azt hiszem, Sharp csak úgy összeszedett mindent, ami itt hevert.

Marissia lerogyott.

– Talán már holnap... vagy órákon belül elzárják azokat a papírokat... Fenébe. Nincs idő. – Egy pillanatra összegörnyedt. – Mindenképpen elviszi az Öreghez. Az a pergamen, amit kivettél az íróasztalomból... az egy kód. Törd fel! Az a jelkombináció vagy jelszó a Sivatagi Öreg hivatalához. Teia, az a hivatal itt van, a Chromériában! Talán ebben a toronyban! Ez azt jelenti, hogy az Öreg, vagy öregasszony, azt sem tudjuk biztosan, hogy a Sivatagi Öreg férfi vagy nő, *itt* van! De ha kinyitod azt az irodát anélkül, hogy használnád a kódot, az egész szoba láng-ra lobban. Minden, ami ott van, elpusztul! Ne hagyj, hogy ez megtörténjen! Már csak azért se, mert a Fehér papírjai is megsemmisülnének!

– Megtalálom, esküszöm! De mi van... – Teia elhallgatott, mert lép-
teket hallott kintről.

Megérintette Marissia vállát, jelezve, hogy ő is hallgasson, ő maga pe-
dig eltűnt a saját – kölcsönzött – csillámköpenyében.

De a léptek elhaladtak az ajtó előtt, aztán Teia hallotta, hogy a tető-
re nyíló csapóajtó lecsukódik. Ő és a raj kemény küzdelem árán jutott
fel oda, csupán néhány órával ezelőtt, de most csak egyetlen feketegár-
dista őrködött ott. Sharp mester azt mondta, a Fekete Gárda parancs-
noka lezáratta azt a területet, amíg ki nem vizsgálják, hogy valójában
mi történt ott.

– És mi lesz veled? – kérdezte Teia. – Téged hogy mentünk meg?

Szünet. Teia szerette volna látni Marissia arcát, de a zsák tökéletesen
eltakarta, nem olvashatott le róla félelmet vagy bátorságot, sem gyűlö-
letet vagy kétségbeesést.

– Sehogy – mondta Marissia halkán.

– Nem láttad Sharp arcát. Megölnek téged.

Marissia lehajtotta a fejét.

– Csak... imádkozz értem – mondta, és ismét félelem volt a hangjá-
ban.

– Legalább hadd adjak neked egy kést.

– És mit tesz veled ez a gyilkos, ha megtalálja nálam a késedet? – kér-
dezte Marissia.

Mielőtt Teia válaszolhatott volna, az ajtó kinyílt és bezáródott. Sharp
mester megszólalt, mielőtt még teljesen látható lett volna.

– Add ide a köpenyt!

– A csillámköpenyemet? – kérdezte Teia.

– Nem a tiéd. A Rendé, ne felejtsd el!

– De én loptam! Nagy kockázatot vállaltam, hogy...

– Most!

Teia kikapcsolta a nyakpántot, és átadta Sharp mesternek az égett
szegélyű csillámköpenyt.

Ő hátralökte a csuklyáját, a sajátjára terítette Teia köpenyét, és ne-
hézkesen bekapcsolta a nyakpántját. A fejére húzta a kapucnit, de nem
tudta megfelelően megkötni. Káromkodott.

– Mit csinálsz? – csodálkozott Teia.

Sharp megint káromkodott, aztán Marissiahoz fordult:

– Ha nem teszed, amit mondok, azonnal meghalsz, és nem könnyű halállal! Megértetted?

Marissia bólintott, de a zsák reszketése elárulta, hogy sír. Sharp elvágta a nyakát és a csuklóit összekötő zsinórt, és a vállára dobta a nőt.

– Teia, segíts a köpennyel!

Teia ráigazgatta a második, kipúposodott köpenyt Marissiaéra. Mivel most Sharp vállán lógott, a köpeny teljesen lefedte a testét, bár elég esetlenül.

– A köpeny nélkül kell kilopódnom? – kérdezte Teia.

– Úgy mész ki, ahogy bejutottál. A falon. Szedd ki a mászó félholdakat, miközben leereszkedsz. Igyekezz! Nincs sok idő, az emberek előbb-utóbb felnéznek oda. – Megbökte Marissiaét. – Te meg, amikor szólok, kezdj el sikoltozni, hogy tűz van a Fehér lakosztályában! Mert tényleg az van.

Ó, ezért nem tömte be Marissia száját? A feketegárdisták felismerik a hangját, amikor kiáltozni kezd.

Sharp mester Marissiaával a vállán lehajolt, és felvette a zsákot, ami-be a lopott iratokat tette.

– Nem akarod, hogy én vigyem a zsákot? – kérdezte Teia.

A férfi már majdnem odaadta neki, aztán megállt. A gyanakvó nyugtalanság átütött a nemtörődömsége álarcán.

– Inkább nem. Másznod kell.

– Attól még vihetem...

– Indulj! – vágott közbe Sharp mester, finom fenyegetéssel a hangjában.

Aztán hirtelen hátat fordított, és a köpenyek – sokkal lassabban, mint általában – csillogni kezdtek, a rókakép sötétszürke lett Teia égett köpenyének szürkéjén, aztán elhalványult.

Az ajtó kinyílt, és Teia füstszagot érzett.

– Tűz van! Tűz van a Fehér lakosztályában! – kiáltotta Marissia. – Tűz van!

Aztán az ajtó becsukódott mögöttük.

Nyilvánvaló volt, mi a teendő: villámgyorsan kimenni, és lemászni a falon. Mihelyt a füst és a lángok kicsapnak a Fehér ablakából, minden szem a Prizma tornya felé fordul. Teia nem ragadhat a falon, mindenki szeme láttára.

De Teiának volt egy ütőkártyája, amiről Sharp mester nem tudott.

Volt saját köpenye, az első, az eredeti csillámköpeny, amit Kip adott neki. Kihúzta a zsákjából. Az anyag vékony és súlytalan volt, mint a folyékony fény. Felvette. Meghúzta a nyaka körül a pántot. Felhúzta a csuklyát, és összecsuksa az arca előtt. Így észrevehetetlenül követhette Sharpot.

De miután a feketegárdisták eloltották a tüzet, alaposan át fogják kutatni a tornyot. Ha Teia követi Sharpot, a feketegárdisták észreveszik a külső falhoz ragasztott mászó félholdakat. A Rendnek vannak kémei a Fekete Gárdában, és ha ezt jelentik, a Rend megtudja, hogy Teia nem engedelmeskedett.

Ami még nem bizonyítaná, hogy Teia kém, de a Rendnek nincs szüksége bizonyítékra. Anélkül is megölhetik.

Viszont ha nem követi Sharpot, Marissiát ölik meg.

Marissia azt parancsolta Teiának, hogy hagyja meghalni. A régi Teia, a rabszolga Teia elfogadta volna a parancsot, és elhárította volna a felelősséget azért, ami történni fog. De Teia már nem az a Teia volt.

Most háború dúlt, és Teia egyedül harcolt az ellenséges vonalak mögött. Neki kellett döntéseket hozni, és vállalnia a következményeket. Ahogy egy harcosnak. Egy felnőttnek. Egy szabad nőnek.

A háború embertelen számtana szerint Teia hirtelen többet ért, mint egy nála idősebb, bölcsebb, okosabb és jobb kapcsolatokkal bíró nő. Teia kezdte sejteni, hogy a Rend nagyobb fenyegetést jelent a Chroméria számára, mint a Színes Herceg. Marissia megmentése – még ha Teia meg is találná a módját – veszélyeztetné a Chroméria esélyét arra, hogy megsemmisítse a Rendet. És most egyedül Teia tud az Öreg irodájáról. Egyedül ő ismeri a kódot.

Háború van, Ti. Barátok halnak meg.

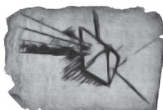
Teia összeszorított foggal és nehéz szívvel kiment az erkélyre, becsukta maga mögött az ajtót, és rálépett az első mászó félholdra. Ereszkedés

közben sorra kiszedte mindegyiket, eltüntette Marissia meggyilkolásának bizonyítékait.

Háború van, Tí. Ártatlanok is meghalnak. És a legtöbb, amit a barátaiik tehetnek, hogy bosszút állnak értük.

Később.

3. FEJEZET

— **Ó**URAM, MIT TETTEK VELED? Gavin ismerte ezt a hangot. Kinyitotta a szemét, próbált megfordulni, de egy asztalhoz volt kötözve, kifeszített karja a levegőbe lógott, mintha egy tutajon feküdne, ami alól eltűnt a tenger. A nyelve megvastagodott és kiszáradt, a bal szemét kötés fedte.

Marissia arca lebegett fölötte, és a szánakozó arckifejezéséből lemérhette, hogy milyen borzalmas állapotban lehet.

– Víz... vizet – hörögte Gavin.

De Marissia előbb kioldozta a karját és a lábát. Több mint egy évtizede volt a Prizma házi rabszolgája. Tudta, mennyire gyűlöli, ha bármi-
ben korlátozzák, még az ágyban a lábára csavarodó takarótól is hisztéri-
kus lett és csapkodni kezdett.

Marissia, itt? De hol van ez az itt?

Most már emlékezett. Amalu és Adini, a két kirurgus házában kell lennie, a Nagy Jáspis-szigeten. Nyilván pánikba esett, delíriumban volt. Rémálmokat látott. Marissia itt van. Tehát ez nem a börtön. Minden
rendben lesz.

Karris kimentette őt a hippodromból, ahol kiégették az egyik szemét, és bizonyára súlyos lázba esett. Azt csak álmodta, hogy a kék pokolban van, amit a testvérének alkotott. Azt is csak álmodta, hogy az apja min-
dent tud. Lázálom volt. Képtelen álom.

Ó, hála Orholamnak!

Marissia nedves szövetet tett a szájába, és ő gyámoltalanul szívogatta. A nő újra megnedvesítette a rongyot, és újra, amíg Gavin nem inett, hogy elég. Akkor a szája sarkából letörölte az odaszáradt köpetet.

Gavin csak ekkor kezdett beszélni.

– Marissia, hol van Karris?

– Karris úrnő, a feleséged biztonságban van, uram. Ő lett az új Fehér.

Marissia gyanúsán szertartásosan beszélt. Gavin még nem igazodott el házi rabszolgája és új felesége közötti homályos viszonyban. Marissia-át kétségtelenül felzaklatta, hogy ő megházasodott, és Gavin nem tudta, Karris hogyan kezeli őt. Már az szerencse volt, hogy Gavin távollétében Marissia megmaradhatott az állásában. Egy féltékenyebb feleség eladta volna a rabszolgánőt, aki ennyire közel állt a férjéhez.

De Gavinnek nem volt ideje a rabszolgák érzéseivel foglalkozni.

– A Fehér? – kérdezte. – Csak nem azt mondd, hogy...

– Orea Pullawr eltávozott a fénybe, uram. Úrnőm, Karris Guile emeltetett fel, hogy új Fehérként szolgáljon.

– Azt hittem, a vén boszorkány örökké fog élni – morogta Gavin.

Hirtelen elárasztotta a büszkeség a felesége sikere hallatán. Ő az új Fehér!

Bár, ha jobban belegondolunk, Orea talán egész idő alatt erre készítette fel Karrist.

Orholam tökeire, a többi nagy család bele fog bolondulni! Andross Guile a promachos, Karris Guile a Fehér, és Gavin Guile a Prizma!

Ez azonban számos más problémát is felvetett. Bár most, hogy Gavin visszatért, és Karris mellette állt, kevés olyan dolog volt, amit ne tudott volna...

– Marissia, valahogy furcsák itt a hangok, nem?

– Uram... – A hangja élettelenül monoton volt.

Gavin erőlködve felült. Az ágy, amin feküdt, olyanfajta fedeles hordszék volt, amiben a sebesült nemeseket szállították. Minden oldalról elfüggönyözték, kicsi és könnyű volt, hogy a rabszolgák könnyen tudjanak befordulni vele a sarkokon és haladni a sikátorokban is.

A fal, Marissia háta mögött... *homorú* volt.

– Ó, Marissia, ne!

Az a szürke fal úgy görbült befelé, mint egy könnycsepp vagy egy öszszenyomott labda oldala. Gavin elrántotta a hordszék többi függönyét is. A fal mindenütt befelé görbült, és gyengén csillogott a belső fényben. Gavin nem látta a kék színt, de abból, amit látott – a csillámló kristályos luxint –, tudta, hogy hol van. A kék pokolban. A bebörtönzője valahogy idehozta Marissiát, hogy ápolja a sebeit. Hogy életben tartsák. Hogy megbüntethessék.

– Hogy kerülsz ide? – kérdezte.

– Elraboltak. A Rend orgyilkosai, akiket apád szerződtetett.

– Micsoda?!

– Uram, el kell elmondanom neked néhány titkot. Nem tudom, mennyi időm van rá.

Arra számít, hogy meg fognak ölni, olvasta le Gavin az arcáról, amin úgy megfeszült a bőr, mint a rosszul cserzett irha egy dobon.

– Az elrablóim hagyták, hogy lássam az arcukat. Guile nagyúr is. Apád maga hozott ide. Egyedül.

Gavin karja már attól az erőfeszítéstől is reszketett, hogy ülés közben rátámaszkodott. Visszahanyatlott a hordszékre.

– Persze hogy egyedül – mondta. – Nem engedheti, hogy bárki más tudjon erről a helyről. De valakinek ápolnia kell engem, és ő kitalálta, hogy annyi, mellettem töltött év után neked tudnod kell ezekről a cellákról, így ezzel a húzással két gondot is megoldott. Ilyen az én apám. Orholam verje meg.

Jellemző Andross Guile-ra, hogy eldobja a rabszolgát, miután az végzett a feladatával. Mi több, Androssnak meg sem fordult a fejében, hogy ez majd bántja Gavint. Nem úgy gondolt Marissia megölésére, hogy Gavin szeretőjét gyilkolja meg, az ő fogalmai szerint Gavin egyik vagyontárgyát semmisíti meg. Gavin bármikor vásárolhat másik rabszolgát, szebbet és fiatalabbat is ennél. Végtére is ez már harmincéves is lehet.

– Marissia, én...

Látta az arcán, hogy ő is tudja.

– Nem tudom, mennyi időnk van, uram. Kérlek, ne szólj! A bátorságom a múltó percekkel együtt elszivárog. Kérlek, kezelj úgy, mintha felderítő vagy kapitány lennék a seregemben, hogy harcosnak gondolhasam magam, különben nem bírom elviselni...

Elszorult a torka, szavait elorozta a félelem.

Gavin tétovázott, majd összeszedte magát.

– Vízet. Ezúttal a pohárban.

Nem is próbált felülni. Marissia remegő kézzel nyújtotta át neki a poharat. Gavin ügyetlenül elvette, a bal kezéről hiányzott a harmadik és a negyedik ujj.

– Jelentést – mondta, miután ivott, és bár a hátán feküdt, a hangja parancsoló volt.

– Amit mondanom kell, bizalmas, uram. Mit tegyünk a hallgatózók ellen?

Gavin gondolt erre.

– Ha apám maga hozott ide, ez azt jelenti, hogy a legmegbízhatóbb kémei sem tudhatnak erről a helyről. Tehát hallgatózni is magának kell. De úgy gondolhatja, hogy még napokig eszméletlen leszek, kétlem, hogy ma erre vesztegetné az idejét. Csak üljön itt, várva, hogy felébredek, és semmit ne csináljon közben, holott kétségtelenül lenne mit? Nem. A beszéd kockázatos, de ez a kockázat most vállalható.

Marissia mély lélegzetet vett, összeszedte a bátorságát. Nem nézett Gavin szemébe.

– Én vagyok... vagyis voltam Orea Pullawr kémfőnöke.

Gavin úgy érezte, mintha gyomorszájon vágták volna. Marissia sietve folytatta:

– Először csak találkoztam néhány kapcsolatával, de jó voltam ebben, így egyre nagyobb lett a szerepem, végül, az utolsó éveiben, amikor már nem tudott járni, mindent átvettem.

Gavin nem tudott ránézni, az égre emelte a tekintetét, és dühében letépte a hordszéke mennyezetét.

Marissia elhallgatott.

A hirtelen mozdulat kimerítette Gavint, újra tudatára ébredt, hogy milyen beteg. Csak felfelé tudott nézni, a kék pokol ánuszára, ami kék kenyeret szarik az itt tengődő nyomorultra. Andross Guile kegyelem-szarát eszi, amíg élni akar.

– És hogyan fért össze ez a mi megállapodásunkkal, Marissia?

– Azt nagyon igyekeztem betartani, uram.

– Nagyon igyekezettél? – nevetett fel Gavin.

– Soha nem árultalak el.

– Milyen hatalmas volt a Fehérnek fölötted? Hiszen itt voltam! Te az enyém vagy! – szinte köpte a szavakat. – Mivel fenyegetett, amitől nem tudtalak volna megvédeni? Ma már nem vagyok semmi, de akkor... fékezhetetlen voltam! Nem emlékszel, mit tettem érted? Nem emlékszel, mit tettem a Tengerszülötte ficsúrral?

– Emlékszem, uram...

– Az emberek azt hitték, hogy haragomban öltem meg azt a fiatal seggfejt, mert kárt tett a tulajdonomban. Valójában azért tettem, hogy senki se merjen zaklatni téged újra. Megöltem egy férfit, és végül kénytelen voltam eltakarítani az egész családját is, érted! Egy rabszolgáért! Ezért, ezért sem érdemeltem hűséget? Tőled, akivel megosztottam a szobámat és az ágyamat? Tőled, akiben jobban bíztam, mint a tulajdon anyámban?

– Uram... – Marissia hangja gyenge volt, elvesztette a bátorságát, amit összegyűjtött, hogy elmondhassa mindezt.

– Mit mondtál el a Fehérnek? – kérdezte vészjóslóan Gavin.

– Nem mondtam semmit, amiben nem egyeztünk meg! Esküszöm!
Esküszöm!

Marissiat a Fehér ajándékozta Gavinnek. Egy fiatal, csinos, okos szűz lett a házi rabszolgája, akit nem szennyezett be a Nagy Jáspis politikája, és nem kötötte hűség másik családhoz. Valóban értékes ajándék volt, és meglehetősen szokatlan. És halványan hasonlított – különösen az első években – Karrisonhoz. A Fehér nyilvánvalóan azt gondolta, hogy ez Gavin típusa.

A fiatal, egyedülálló Prizma könnyen tarthatott volna több házi rabszolgát is. A gazdagok mindig is adtak ilyen ajándékokat, előnyöket várva cserébe, és így juttatták be a kémeiket a környezetébe.

A házi rabszolgák váltogatása nem is lett volna probléma, csak volt egy kizáró ok: az ételcsúszda a testvére börtönébe az ő szobájából indult. Függetlenül attól, hogy a rabszolga tisztán csak szexuális szolgáltatást nyújt, vagy ő a rabszolgacsapat főnöke, mint Marissia, állandóan *ott van* a szobájában. Ezért Gavin a kétes bizakodás helyett, miszerint száz fürkész szem sem veszi észre a rejtegetett titkot, úgy döntött, hogy egy

kémet a maga oldalára állít. Tudta, hogy a fiatal Marissiát a Fehér rendelte mellé, hogy kémkedjen.

De ki volt a Fehér, hogy nagyobb hűséget vívott ki magának, mint Gavin a maga büszke fénykorában?

A Fehér megkérte, hogy legyen kíméletes a lánnyal néhány hétig, amíg az alkalmazkodik az új életéhez. Ijesztő lehet az itteni élet egy fiatal rabszolgának, aki a távoli Véserdőből érkezett, mondta. Adjon neki időt.

Gavin továbbment ennél. Úgy tervezte meg legújabb szerzeményének teljes birtokba vételét, ahogy egy tábornok megtervezi a hadjáratát. Úgy csábította el, mintha hercegnő lenne. Nem esett nehezére, és nem is kellett színlelnie. Rögtön megtetszett neki Marissia nyilvánvaló intelligenciája, a szépsége és – nem kevésbé fontos szempont egy öntelt fiatalembernek, aki akkor volt – a lány tetszeni vágyása.

Az volt az első év, amikor Karris elment. Ő ott maradt összetört szívvel, és azt hitte, soha többé nem fogja viszontlátni. Gavin már-már elhitte, hogy szerelmes Marissiába.

Mintha lehetne szeretni egy rabszolgát úgy, ahogy egy nőt szeretünk.

Ez lett a botránykő, gúnyolódó történetek és dalocskák témája. Egész sor komédiát szereztek a Bárgyú Giles úrficskáról, aki belezúgott egy rabszolgába, és elhagyta érte a feleségét; lemondott minden földjéről és címéről, hogy feleségül vehesse; és a kalandjairól, amikor megpróbálkozott a gazdálkodók, a sólepárlók, a téglavetők vagy pékek munkájával, hozzáértés híján mindig sikertelenül, de a következő történetben mégis megkísérelt egy újabb foglalkozást. Általában egy másik városban. Általában azért, mert felesége önagysága felbukkant azon a helyszínen.

Voltak sötétebb történetek is a szerelmes gazdákról és rabszolgáikról, amiket nem énekeltek az urak vagy a hölgyek előtt. Ezekben a mesékben a túlságosan szép házi rabszolgát a féltékeny szerető eladta ezüsbányába vagy bordélyházba, vagy egyszerűen meggyilkolta. Mint minden adomány, a szépség is áldás volt a gazdagoknak, de néha átok a szegényeknek.

Egy úr számára annyi volt a veszély, hogy a barátai gúnyolódnak rajta, mint Bárgyú Gileson, de ez össze nem vethető azzal, amit egy házi

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

rabszolga érezhetett. Félhetett attól, hogy nem tetszik eléggé a gazdájának, és attól is, hogy észreveszik, hogy nagyon tetszik neki.

Gavin többször is elhatározta, hogy a szerelem helyett azt a fajta szeretetet érzi Marissia iránt, amit a gazda a kedvenc kutyája iránt. Egy kutyát lehet szeretni. Egy kutya szerethet téged. De úgy szeretni egy kutyát, mint egy nőt? Ez természetellenes. Erkölcstelen.

Még ha némi lelkifurdalással is, de Gavin végül elnyerte Marissia szívét is a testével együtt, és idővel, miután már biztos volt benne, hogy a lány számára fontosabb ő, mint bármi más a világon, a szemére hányta, hogy a Fehérnek kémkedik, és úgy tett, mintha a lány elárulta volna őt azzal, amiről pedig kezdettől fogva tudott.

Természetesen igazságtalan volt vele. Hogyan mondhatott volna nemet Marissia a Fehérnek – a tulajdonosának –, amikor még nem is találkozott Gavinnel? Mindenesetre a fondorlat bevált. Gavin megszégyenítette és megfélemlítette a lányt, aztán kiegyezett vele: Marissia továbbra is a Fehérnek kémkedett, de előbb mindig megkérdezte Gavint, hogy mit mondhat el neki. Mert voltak titkok, amikről Orea Pullawr nem szerezhetett tudomást.

Gavin fokozatosan adagolva elárult neki titkokat és hamis titkokat, aztán mindig figyelte a Fehért, hogy lássa, mit tud, így ellenőrizte Marissia hűségét. És ő annyira hűséges volt, hogy Gavin végül rábízta a kenyércsúszda titkát. Azt nem mondta el, hogy a bátyja van ott lent, de Marissia annyit megértett, hogy ez valami szörnyű titok, amit Orea soha nem tudhat meg.

És most a Fehér, Orea Pullawr meghalt, és nem használt fel semmilyen, Marissiatól megtudott titkot, hogy tönkretegye őt. Akkor hát miféle részrehajló árulás volt ez?

– Marissia – mondta Gavin. – Miért tetted ezt? Miféle hűséggel tartoztál neki?

Marissia kihúzta magát, és Gavin szemébe nézett.

– A nevem Marissia Pullawr. A Fehér volt a nagyanyám. Te voltál a küldetésem. Soha nem voltam rabszolga.